

// Michael Moorcock - M.Moorcock: Dábelská
 imunita - A.Couvreux: Vpád makrobů -
 S.J.Lundwall: Stíny //

Widr 45

"... Mesto vypadalo jako jedna ohromná budova prorostlá džunglí. Jakoby z ní vyrostlo, aplynulo a ní, stalo se její částí. Bylo temné, starobylé a z jeho výklenků, zanesených hlínou, vyrůstaly stromky a keře. Všechny jeho klenby a věže splývaly v šeru v jednu mohutnou masu. Člověk by skoro uvěděl, že to je nějaká podivuhodná hříčka přírody, že skály kdysi vyvěřely a ztuhly do podoby města ..."

To je typická ukázka stylu jednoho z bezesporu nejvýznamnějších anglických

spisovatelů SF - Michaela Moorcocka.

Jméno M. Moorcock je v SF symbolem dvou pojmů: fantasy a nová vlna. Není snadné nalézt Moorcockovu pravou tvář. V Nichollsově encyklopedii SF je sice jeho fotografie, ale na té si zakryl obličej papírovou maskou. Za jeho skutečnou tvář si musíme zajít až do Aldisovy Zábavy na miliardu let. Z fotografické přílohy se tu na nás usmívá Moorcockova dcera v huňaté beranici, sedící taťkovi na zádech. Moorcock sám, osěný ve starém koženém kabátu a v klobouku s širokou střešou, si vykračuje divokou přírodou a dobrácky se usmívá z hustého plnovousu. Ani nevypadá na muže, pro kterého není problém napsat šest románů

Vydává Kroužek přátel vědeckofantastického žánru a záhad při CZO SSM.

Vyšlo jako příloha informačního občasníku CZO SSM k.p. TOS Hostivěř.

Sestavili M. Hejdlý, M. Martinková. Ilustrace V. Widtman.

Uzávěrka čísla 15.3.1985.

Neprodejné. Určeno pro vnitřní potřebu.

ročně a zároveň vást jeden z nejvýznamnějších SF magazínů. Ale neprospělo.

Michael Moorcock se narodil 18.12.1939. Od okamžiku, kdy se naučil číst, začal systematicky konzumovat veškerou SF, která se mu dostala do rukou. Již ve svých dvanácti letech začal vydávat vlastní SF magazín a po něm další a další. Ze žánru SF jej nejvíce uchvatila tvorba E.K.Burroughse a všech ostatních autorů podobného zaměření. V letech 1956-58 vydával magazín Tarzan Adventures (Tarzanova dobrodružství), kde publikoval svoje první povídky. V r. 1958 napsal svůj první román The Golden Barge (Zlatá loďka), avšak ten ještě nebyl tak dobrý a Moorcock tak známý, aby jej nakladatel vydal; vyšel tedy až za téměř dvacet let. V té době si Moorcock přivydělával zpěvem blues v nočních klubech, ale záhy se již plně vrhl vstříc své kariéře v SF.

Roku 1962 se oženil se spisovatelkou SF Hilary Baileyovou a utěsněného roku začal psát SF román The Sundered Worlds (Rozdělené světy). Román vyšel r. 1963 a stal se Moorcockovým prvním knižně vydaným dílem. Od té doby uplynulo 20 let a Moorcock si za tu dobu utvářel místo mezi prvními pěti nej- spisovateli SF Velké Británie.

Moorcock napsal velmi málo povídek. Většinu jeho díla tvoří série románů ve stylu dobrodružné fantasy.

Nejznámější z nich je série románů o šlechtici Elricovi, jehož věrným společníkem na cestách je jeho černý meč Stormbringer: Stormbringer (1965), Elric of Melniboné (Elric z Melniboné, 1972), Elric, the Return to Melniboné (Elric, návrat do Melniboné, 1973), The Sailor on the Seas of Fate (Námorník na mořích Osudu, 1976).

Poklonu E.K.Burroughsovi složil Moorcock napsáním tří románů jako pokračování Burroughsových příběhů z Marsu: Blades of Mars (Meče z Marsu), Warriors of Mars (Bojovníci z Marsu) a Barbarians of Mars (Barbaři z Marsu), všechny vydané roku 1965. Moorcock napsal také scénář k filmu The Land that Time Forgot, který byl natočen podle Burroughsova románu Caprona, zeme divů.

To byly fantasy-série. Z významnějších SF-sérií uvádíme cyklus nazvaný In- načnice z konce času: An Alien Heat (Cizí vášně, 1972), The Hollow Lands (Pusto zeme, 1974), The End of all Songs (Konec všech písní, 1976) aj. Vypráví o lid- ech z budoucnosti, jejichž schopnosti jsou téměř na úrovni bohů a celý život tráví v rudovankách.

M.Moorcock je také držitelem jedné ceny Nebula. Dostal ji za novelu Behold the Man (Kjhle, Člověče), vydanou r. 1966 v magazínu New Worlds a později rozši- řenou, knižně vyšla r. 1969. Hlavní hrdina, Karl Glogauer, se dostane smyčkou

žnu na počátek letopočtu a snaží se najít Krista. S údivem zjišťuje, že Kristus tak, jak jej líčí Bible, neexistuje. Postupně se však události vyvinou tak, že se hlavní hrdina (podobně jako v povídce I.Varšavského Hysteriční smyčka) stane sám Kristem a na konci je proti očekávání čtenáře bestialně ukřižován. Ohlasy kritiků na toto dílo jsou různé. Francouzský kritik Jacques Sadoul například prohlásil, že nechápe, jak mohl Moorcock tak dobrý nápad tak zbabrat.

Dosud jsme však pominuli druhou oblast působení M.Moorcocka - novou vlnu.

Roku 1964 převzal Moorcock vedení magazínu New Worlds po E.J.Carnellovi. Zatímco za Carnellova vedení byl New Worlds poměrně konvenční časopis, po Moorcockově nástupu se stal doslova Mekkou nové vlny - právě vznikajícího avantgardního žánru snažícího se udělat revoluci v dosavadní SF. Všichni její autoři publikovali především v tomto magazínu. Vycházely tu povídky a romány J.G.Ballarda, B.W.Alaisse, H.Ellisona, T.Dische, K.Needové a dalších.

Moorcock sám se k této literární avantgarde aktivně řadil. Napsal sérii románů ve stylu nové vlny s hlavním hrdinou Jerry Corneliam: The Final Programme (Konečný program, 1965-66), A Cure for Cancer (Lék na rakovinu, 1969), The English Assassin (Anglický vrah, 1972) a The Condition of Muzak (Muzakovo postavení, 1977). Román The Final Programme byl zfilmován a román The Condition of Muzak byl oceněn literární cenou deníku Guardian. Úspěch Jerryho Cornelia byl nečekaný. Tento antihrdina, který je typem mladé anglické generace 60.let a jako takový "pije, fetuje, je trochu homosexuál a nosí pistoli na jehly, kterou zastřelí koho si zamane", se stal jakýmsi maskotem nové vlny. Cornelia si vyžádávali i další spisovatelé tohoto směru a Moorcock sám pak vydal antologii povídek autorů nové vlny, obsahující J.Cornelia.

Z Moorcockových pozdějších prací uveďme román Gloriana, za který roku 1979 dostal cenu za nejlepší fantasy román World Fantasy Award J.W.Campbella (J.W.C. Memorial Awards).

U nás je Michael Moorcock prakticky neznámý, neboť tiskem u nás dosud nevyšla ani jedna jeho povídka. Pouze fanzin Vega vydal jeho povídku Tok.

V 80.letech vydal Moorcock několik románů z oblasti mainstreamu, které dosáhly nemalého čtenářského ohlasu a mezi příznivci SF vzbudil zájem svým románem The Wars Hound and the Worlds Tain (Válečný chrt a bolest světa, 1981).

Povídka Úbělaká imunita (v orig. Environment Problem) není ani nová vlna ani pravá fantasy, ale je krásnou ukázkou autorova smyslu pro humor a satirického pohledu na svět.

ŠÁBELSKÁ IMUNITA

Michael Moorcock

"Přišel jsem kvůli vašemu inzerátu," řekl čert.

"Inzerátu?" vyrazil ze sebe Greg Morle, kašlaje v dusivém dymu, který se vznášel v malém osamelém pokojíku, jenž sloužil již tři měsíce jako jeho domov.

"Poslal jste přece inzerát do dnešního Clarionu?" Čertovo purpurové obočí se hrozivě svrástilo. Nervózně se poškrábal drápem u pravého rohu a jeho ocas začal ve vzduchu opisovat osmičky. Očukdasi vytáhl mírně opulený výtisk novin, otevřel je na inzertní rubrice a začal rychle monoclonně číst: "Mladý, šikovný a inteligentní muž hledá jakoukoliv práci slibující vyšší plat. Jsou bez peněz, nabízíme jen svou mírně hříbanou duši."

"Je to přece v á š inzerát, ne? Doufám, že ano, protože ..."

"Ale ano, je to můj inzerát," řekl rychle Morle. "Víte ... ehm ... poslal jsem ho, protože potřebuji zaměstnání, ale nechce se mi pražit v pekle buráky. Já jsem velmi citlivostivý, abyste věděl. Jsem ochoten i riskovat, když to něco vynesce. Ale to s tou duší jsem tam dal jen proto, abych tím upoutal pozornost."

Čertova tvář se trochu rozjasnila.

"Skvele to posloužilo svému účelu, pane Morle, skvele. Spousta lidí stále používá různé pentagramy a podobné fetiše, ale my jdeme s dobou, jdeme s dobou. Nic z toho už dnes nepotřebujeme."

Čert přistoupil ke starému prošoupanému křeslu. "Vadilo by vám, kdybych se posadil?"

"Pokračujte," pobídl ho Morle, "i když nemyslím si, že ..."

Když se čert posadil, zvedl se z koženky křesla slabý proužek dymu. Přichází otevřel aktovku, které si Greg dosud nevšímal, a bleskurychle vytáhl nějaké úředně vyhlízející listiny. Greg se podívil, jak to jde všechno rychle.

"Mno ..." řekl a polkl. Čert vzhlédl.

"Nebo jste snad dostal ještě nějaké jiné nabídky, pane Morle?"

"Ne, to ne, ale ..."

Čert byl zjevně mistrem svého řemesla. "A nyní," řekl rozhodným hlasem, "jakou pojistku byste chtěl uzavřít? Máme tady některé velmi výhodné typy. Velice oblíbenou pojistkou je, například, pojistka "Věčný život" typu B, C nebo D. Dále tu máme velmi zajímavou a výhodnou pojistku J - "Síla". Samozřejmě," čert

šibalsky zamrkal, "mámo tu také pojistku F - "Obliba u žen", pokud ..."

"Podívejte," řekl Greg, "kdybych vám chtěl prodat duši - ale ještě jsem neřekl, že to udělám - zajímalo by mě několik maličkostí. Za prvé: když dostanete duši, co s ní uděláte? Za druhé: než vám ji prodám, můžu se dozvědět alespoň něco z toho, co mě čeká, až můj čas vyprší? To je snad fér, ne?"

Šábel se zatvářil zkormouceně. "Dobrá, tušil jsem to, pane Morle," řekl neochotně, "tušil jsem to. Odpověď na první otázku je ... hm ... pekelný oheň. Nic víc a nic méně. A co se týče té druhé otázky ... dobrá, musím se dohodnout se svým nadřízeným. To víte, ještě nikdo nepožadoval ... eee ... ukázkový vzorek. Chvilku strpení, prosím."

Ozvalo se zahřmění, začala síra a čert byl pryč. Morle si všiml, že zde nechal svoji aktovku. Ze zvědavosti po ní sáhl, ale v tom okamžiku byl čert zase zpátky a rozvaloval se v křesle.

"Promiňte, že jsem se tak záržel," omlouval se, "ale někdy se vrátím ještě před svým odchodem a pak to vyvolává zbytečné zmatky." Pak přešel znovu do obchodního tónu. "Zdá se, že je to v pořádku. Nyní nám sdělte své požadavky."

"Tedy, kdybych se rozhodl vám zaprodat duši," řekl Morle, "chtěl bych za to dvacet milionů britských liber. V librách, dolarech nebo markách. Věčný život - to zní zajímavě, ale nechápu, co z toho budete mít vy. Kde je tam háček?"

"Věčný život zachová pouze pojistka typu A, o které taktně pomlčíme. Další tři typy jsou jakési "obcházecí klauzule" v našem zájmu. Například B je záruka věčného života bez imunity proti nemocem - klient může zemřít na rakovinu nebo na cokoliv jiného. C neplatí na nehody a vraždy a D se nevztahuje na sebevraždy. Brání vám ještě něco v uzavření smlouvy?"

"Hm," zabručel Morle, "vypadá to solidně ..."

"To je solidní."

Morle svrátil čelo a probíral nabídku ze všech stran. Musel si být zcela jist svým vítězstvím. To by v tom byl čert, aby takový byznysmen jako je on nebyl schopen uzavřít obchod s čertem, na kterém by vydělal. Jenom se anažil všechno si v klidu promyslet. Musel si tím být stoprocentně jistý.

"Je tu klauzule," dodal šábel, "která zaručuje, že kdybyte byl obviněn z krádeže těchto peněz, ať už budete usvědčen, nebo ne, smlouva se z naší strany stane neplatnou, ale peníze vám zůstanou."

Gregovi se čertova nabídka stále více a více zamlouvala.

"Zní to lákavě," připustil neochotně. Koutkem oka pozoroval čerta, ale ten nasadil nevyzpytatelný obchodní výraz.

"Dobrá, a co bude s tou zkouškou pekelného ohně?"

"Zařizeno," řekl čert a luskl prsty.

Bylo to příšerné.

Všude se svíjely plameny, spalující a stravující. Greg Worle se svíjel v neunesitelné, nepopsatelné agonii. Zdálo se mu, že se mu v žilách vaří krev, že má hlavu ponořenou do roztaveného kovu, že jeho tělo je polito hořícím benzínem. Vypadalo to, že to nemá konce a nebyla tu žádná naděje na osvobození se od té strašlivé bolesti. A nad praskotem plamenů se nesl nářek nespočetných hříšných duší skličující beznadějnou, věčnou trýzní.

Přesto - muselo to trvat celé věky - začal Greg cítit nepatrnou úlevu. Bolest jej zvolna opouštěla. Postupně si v plamenech začínal dokonce libovat. Byly tu samozřejmě ještě stopy bolesti, ale i ty se postupně ztrácely. Pomalu se uklidňoval. Bylo to krásné. Začínal si zvykat na pekelný oheň. Zavrtěl se spokojeností. Blokáda byla echopná po chvíli si zvyknout na cokoli. Vůbec to tu nebylo špatné. Výborné, výborné ... počítal, že čerta každopádně ošidí, jde jen o to, o kolik. Nyní je vůči plamenům imunní.

Najednou byl znovu v místnosti. Čert stál před ním a bedlivě ho pozoroval. Greg se roztřásl chladem. Když to čert upozoroval, cosi zabušil a namířil na něj prstem. Greg se najednou cítil lépe. Protáhl se a zapálil si cigaretu. Cítil neobyčejnou svěžest; tělesnou i duševní. Musím se cítit dobře, pomyslel si. Koneckonců, právě v těchto chvílích ošidí ďábla a tím se hned tak každý chlubit nemůže. Pousmál se.

"Co je tedy k smíchu?" zeptal se čert.

"Ale nic, opravdu," řekl Greg s největší ledabylostí, jakou dovedl.

Čertův ocoa sebou vztakle zašvihl. "Co se s vámi stalo? Nevypadáte, že by vám pekelný oheň příliš uškodil."

"Já bych si tím nebyl tak jistý," řekl Worle, ale neodkázal potlačit radostný úklebek.

"Po nějakém čase tam dole jste si zvyknul, není to tak?" Čertovi poklesla ramena. Znovu se posadil.

"Tak dobrá, ano ..." připuntil Worle.

Čert se truchlivě pokřábal za pravým rohem. "Počítám, že ještě stále nám hodláte prodat duši?"

"Ano, to hodlám. Jsem už rozhodnutý ... tedy, skoro rozhodnutý. Chtěl bych

se jenom sepat ... opravdu to byl pekelný oheň?"

"S a m o z e j m ě , že byl!" odaskl čert. "To je ta ... ta ... poehnaná přispůsobivost vaší rasy! Vypadá to, že se po chvíli přispůsobíte j a k ě m u - k o l i v prostředí. Někteří se přispobují rychleji, než druzí - to je váš případ."

"Vždycky jsem byl schopen udělat si všude co největší pohodlí," řekl Greg se samolibým povzdechem.

"Ááá, mlčte už," zasténal čert. Seděl v křesle a mrzutě propaloval prstem do koženky kolečka.

"Je to něco podobného, jako jít k zubaři, víš?" rozmítal Greg. "Největší sáte brozný strach, potom to i chvíli bolí, ale když už to máte za sebou, na všechnu bolest zapomenete a všechno je zase v pořádku."

"Pro vás možná. Nikdy jsem nechtěl na tuhle planetu. Člověk si tu užije víc starostí, než v celém zbytku Galaxie. Kneď, jak to spolu vyřídíme, požádám o přeložení. Myslel jsem ... doufal jsem, že vy budete jiný. Vždycky tomu věřím. Ale ne, vždy nemůžeme mít štěstí. Příště pojedu do Andromedy 3, i když tam nejsou tolik obchoď ..."

Greg ho neposlouchal. V duchu si gratuloval, jak to s čertem sehrál.

"Vraťte se tedy k našemu obchodu," řekl úsečně. "Sám jste mi ho přece navrhnul."

"Sám jsem vás ho navrhnul! Kdo poslal do novin ten inzerát? Kdo mi dával jednu otázku za druhou a otravoval mě svými problémy? Já sám ..." hlas se mu zlomil. "Neměl jsem zanedbávat hodiny předpovídání, jinak by se mi něco takového nemohlo stát. Víte, vy lidé se časem měníte. Dříve tedy nebyla tak těžká práce. Dříve to tu bylo mnohem snazší - lidé z nás měli panický strach. Už to není, co bývalo ..."

Zalovil v aktovce. "Tedy máme "peněžní smlouvu" - podívejte se na to. Už jsem vyplnil náležitá údaje. Stačí jen podepsat smlouvu vlastní krví."

"Počkat!"

"Co zase máte?"

"Krví! To se jako mám sám říznout?"

"Samozřejmě. Je to tradice, podepisovat se krví."

"Myslel jsem, že jдете s dobou a že už nepoužíváte takovéhle předpotopní způsoby ..."

"Potřebujeme krev pro naše záznamy," řekl čert. "Do záznamů používáme raději krevní vzorky, než otisky prstů."

"Ale ..."

"Zda se vám to proliší, za dvacet miliónů liber?"

"Tak dobrá." Greg začal studovat smlouvu. Byla vytisknuta na tenkém listu azbestu. I když byla psána archaickým jazykem, v podstatě fíkala to, na čem se dohodli. Získá dvacet miliónů výměnou za jeho duši. "Vypadá to v pořádku," zavrčel. "Kde to mám podepsat?"

"Na příslušném řádku," zavrčel čert. Zapálil si Gregovu cigaretu a s požítkem natáhl kouř. Vyfukoval jej oranžové a zeleně zbarvený.

"Kouříte moji poslední cigaretu," podotkl Greg.

"Za pár hodin si budete moci koupit celou továrnu na cigarety, když budete chtít. Prosim vás, podepište tu smlouvu. Nuchci tady trčet sto let."

"Porad je to ale moje poslední cigareta," trval na svém Greg. "A vy ji kouříte."

"Podpisi! Podpisi!" zaúpěl čert. "Tady je břitva."

Greg břitvu štitivě zvedl. "Co kdybych si podřízl krk?"

"Řízněte se do prstu, vy hlupáku. Do prstu!"

Greg se řízl do prstu a podepsal smlouvu. "Tady je to! Teď mi dejte dvacet miliónů."

"S radostí," řekl čert sardonicky a zmizel. Vrátil se za deset minut.

"To byla práce," vydechl. "Tady máte," podal Gregovi svazek šekových knížek.

"Co s tím budu dělat?"

"Neovědčíku. Všechno jsme za vás udelali. Sehnali peníze a uložili v bance. Nezlobte se, ale bylo to uvedené na konci smlouvy. Nebudete s tím mít žádné problémy. Naši technici vyrobili několik androoidů s vaší pomocí, takže budete moci být na šesti místech zároveň. Všechny detaily máte tady v těch dokumentech."

Až do tohoto okamžiku si Greg nebyl zcela jist, nejde-li o nějaký žertík. Ale šekové knížky v jeho rukou jej utvrzovaly, že to není žert. Na jeho tváři se rozhostil šťastný úsmev. Potom omšel.

Když se probudil, čert už byl pryč a Greg začal toho pozdního odpoledne nový život plný divokého rozhazování.

Greg Morle prožil barvitý, zbytečný a krátký život.

Pět lidí se jej nakonec pokusilo zabít kvůli věcem, které jim způsobil. Šestý pokus byl úspěšný.

Poslední věc, kterou si Greg Morle pamatoval, byla palčivá bolest v hlavě. Potom se ocitnul před dlouhým kovovým stolem a díval se na velkého tlustého čerta, který psal cosi do knihy.

Čert vzhledl a usmál se. "A, pan Morle - máme tu váš úpis." Ukázal na vysoké dveře. "Jděte dovnitř, prosím. Šéf by vám chtěl poblahopřát, než tam půjdete ..."

Morle si povzdychl a vešel dovnitř. Vedl zkažený život a nyní z něj unikl nejenom bez trestu, ale přinejmenším s minimem pohodlí. Nedopadlo to tak špatně ...

Satan byl skoro dvakrát větší než Greg. Byl oblečen ve splývavém plášti a měl krásný, ale unavený obličej.

"Ach, pan Morle. Doufám, že se vám bude u nás líbit. Podepište se laskavě lady v této návštěvní knize. Nebudete, doufám, dělat scény, co?"

"Ne," řekl Morle a v duchu se usmál. "Ne, pane, nebudu."

"Statečný to muž. Lady je ta kniha." Satan mu ji podal a Greg se tam podepsal. "To víte, spousta lidí se snažila odtud utéct." Greg vrátil knihu Satano-
vi.

Satan si pohledil svou kozí brádku. "Skvělé. Pane Morle, přijmete znovu mé upřímné blahopřání. Vedl jste dokonale zkažený život. Kdyby bylo více takových ..."

"A není?" zeptal se Greg s nemalým úžasem a pak se ocitnul znovu v pekelném ohni.

Greg Morle řval a řval.

A stále řval.

Každý kousek jeho těla se zmítal v neunesitelné bolesti. Vypadalo to, že tomu nikdy nebude konec. Malá část Gregova vědomí mu však občas připomněla, že to jednou skončí a pak bude zase všechno v pořádku. Zatím to naznelo jako velká útěcha. Svíjel se, jak se do něj plameny zakusovaly. Do nosu ho štípal zápach síry, ústa měl plná odporné chuti škvářícího se masa.

Nebralo to konce. Uheň byl všude. Řval, prosil, vyhrožoval, ale bolest pokračovala.

Pak si Greg začal zvolna uvědomovat přítomnost někoho dalšího, také svíjejícího se a řvoucího. Byla to dívka - velmi krásná a dobře stavěná dívka, pokud ni mohl všimnout.

Holest ustupovala a on si začal na plameny zvykat. Stále ještě to bylo zlé, ale již ne natolik, aby si nezačal blíže všimnout své společnice. Dívka musela morazit později, než on, neboť stále ještě strašlivě trpěla.

Slušnost mu přikázala, aby si sedl stranou a počkal, dokud se i ona nepřizpůsobí. Mohli by se mít dobře, měli by zábavu na celou věčnost, jakmile si zvykne na plameny.

Když se dívka přizpůsobila natolik, že začala vnímat své okolí, spatřila Grega.

"Krásnou dušičku jste si vybral," rekla.

"Och, ale játo, nežádal jsem je, aby nás dali spolu," odpověděl Greg. "Ale teď, když už jsme jednou tady, není důvod proč se znepokojovat. Musí tu být zatracene horko, ale zvykli jsme si."

Dívka přikývla. "Tak takhle to dopadlo." Olízla si rty a znovu na něj pohlédla. "Hm ..."

Greg vykročil skrze plameny směrem k ní. Vzali se za ruce a on byl rád, že pozemské radovánky budou zřejmě pokračovat i v pekle. Není to tak zlé, pomyslel si znovu.

Dívka sebou trhla. Plameny ji stále ještě trochu pálily.

"Neboj se," řekl Greg. "Plameny se stanou tvým přirozeným prostředím, uvídnáš. My jsme velmi přizpůsobivé bytosti ..."

Naklonil se k ní, aby ji políbil.

Ale jejich rty se nikdy nestřetly, protože byli vyhnáni z plamenů. Najednou byla všude strašlivá zima.

Greg začal znovu řvat.

ZÁDAVNÉ INŽENÝRNÍ KNIHOVNA „EPHOCIV“

SVAZEK II

ANDRÉ COUVREUR:
VPÁD MAKROBŮ.

(UNE INVASION DE MAI HOMES)

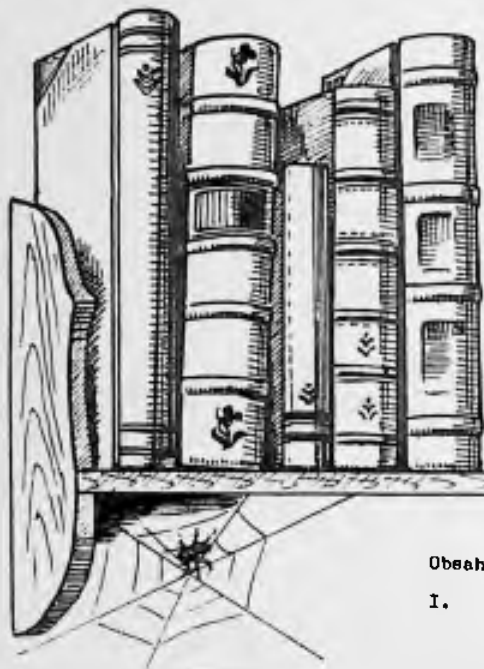
Se překladem autorských ilustrací
FRANTIŠEK ŠTEPÁNEK.

N. Běláček a J. Votavský

PRAHA 1912

NAMÍŠTĚNÍ, 1. VYDÁNÍ KNIHY, KURSKOVY,
VYDAVATELSTVÍ J. V. VOTAVSKÝ, VYDAVATELSTVÍ J. V. VOTAVSKÝ, VYDAVATELSTVÍ J. V. VOTAVSKÝ,
„EPHOCIV“

Obsah:

- I. Večírek u Vernetů. - Klema a já. - Rozhovor v saloně. - Příchod biologů.
- II. Tornađa. - Jeho blahopřání a hrozby. - Výstraha. - Tornaďův odchod.
- III. Klidná noc. - Poplašná zpráva listů. - Vernetovy pochyby. - Telefonní spojení. - Jaké drama se asi odehrávalo na druhém konci telefonického drátu? - Autem do Nantes. - Makrobi přicházejí. - Útěk. - Klid v Paříži. - Plán k útěku.
- IV. Generální stávka železnic. - Automobil zmizel! - Naděje.
- V. První granát. - Oranžové světlo. - Nezranitelnost štítu makrobů. - Útěk do Paříže. - Filosof a mazanci.

VI. Riditelný balon. - Serviatův frakasit. - Vůdce makrobů. - To nebylo oko! - Neúspěch a zoufalství.

... Když jsme nejprve vystoupili přímo vzhůru, sestupovali jsme závrtnou rychlostí, míříce na jednu stranu. Přes to bych byl přísahal, že se ani nehýbeme, a že náš balon jest zavěšen na nekonečné niti, táhnoucí se odkudsi z prostoru. Náhle pracoval motor mnohem pomaleji. Pochopil jsem, že stojíme a nachýlil jsem se nad prázdnotu.

"Rueil!" určoval Junisseau.

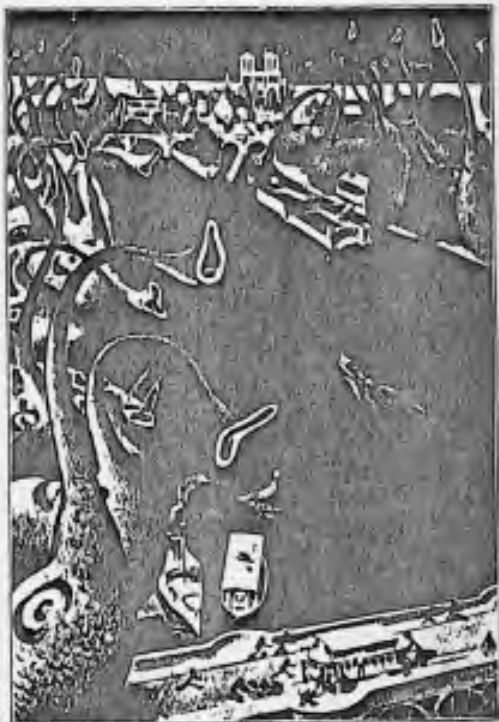
Jak se zdál svět maličký! A jak směšné ty šedé obilné hmoty, před který-
mi jsem před chvílí tak utíkal. Byly nyní již na jiném místě, stranou od Rueilu, a zničivě a rozdrťivě dříve vše na cestě, odpočívaly nyní před výstupem na závihaající se terrain, který se táhne od Rueilu k Suresnes na Mont Valérien. Přiblížili jsme se ještě blíže, a tu jsem seznal, že představa, již jsem si udělal o nich s dále, dosti odpovídala tomu co byly skutečně. Představovaly v úctyhodných kolosálních rozměrech, které jsem odhaal na 30 m. výšky, 10 m. šířky a 50 m. délky, skutečného Micrococca aspiratora z prostředí alkalického, objeveného a popsánoho Tornado. Viděl jsem, že jejich štít jest složen ze šupin zasahujících jedna pod druhé, a pomyslel jsem, že tyto šupiny nerozeznatelné ani mikroskopem za normálního vzrůstu mikroba, budou značně tvrdé, díky svému neobyčejnému zvětšení. Co se týče jejich chobotu, mohl jsem konstatovati, že jim slouží co orgán k pohybu i k vyživování, právě tak jak to oznámil neblahý učenec. Ano viděl jsem, že jim slouží co vyživovací orgán, neboť ubohý venkovan, který patrně nechtěl před nimi utéci, byl dohoněn jedním makrobem a pohlcen, jakoby to byl drobet chleba; správněji vysvětleno, vdechnut proudem vzduchu, který vyvozoval chobot, za zvuku sireny, který znamenal nyní pro mne hltavé zařvaní. Člověk zmizel, hlavou ku předu, ztápaje rukama, připomínaje mi loutky panáčkového divadla, tažené s jeviště neviditelnou nití. Zmizel, a já slyšel jeho hrozný křik ... Ale pocit mého vykupitelského poslání mne zaujímal příliš, než abych tím byl pohnut. Nepomyšlel jsem než na zvláštní úhel vědy, schopné převrátit takto svět. Což nebyli makrobi pány země? Ah! bylo na čase, aby byli zničení, mnou zničení; abych namířil svou výbušnou pomstu do jejich oka bez víček, jehož strnulá zřítelnice, černá a kruhovitá, se zelenavě zbarveným okrajem, zdálo se, že nás právě upřeně pozoruje. Počítal jsem, že mi bude zcela snadné možno pustiti tam své projektily, budou-li alespoň ještě chvíli tak nehybní.

VII. Výprava za potravou. - Hledání útulku. - Drancování ve městě. - V davu. - Do katakomb. - Tornado. - Pan Vernet ztracen. - Klema omalí. - Noc.

VIII. Jitro. - Zpráva. - Naštěje. - Klema. - Ohrožení. - Na Eiffelku! - Nedostupná. - Ztraceni. - "Nuže zemřeme společně v řec!"

Mohu vyprávěti dále, aniž bych musil zlořečiti osudu? Když jsme dospěli k úpatí věže, viděli jsme, že tam situace nebyla záviděníhodnější. Naše poslední útočiště bylo nedosažitelné. Celý národ bojoval o vstup. Lidé se pobíjeli jak dravá zvířata, schody, železná konstrukce na mnoho metrů od země byla černá, zaplavena lezoucími, do výše šplhajícími lidmi. Vše se hemžilo jak v mraveništi, všichni se chtěli dostat co nejvýše. Viděl jsem lidi, zavěšené na železných příčkách, sražené jinými a strhující sebou pod nimi se nacházející. Já sám pak jsem neznal žádného slitování. Vleka se sebou Klemu, vrhl jsem se do zástupu a užíval strašnou rozkoš bití, rvátí, zabíjetí ... Na více si nevzpomínám ... a nechci si vzpomínati. Ale od toho času jsem neobyčejně shovívavým k zločinům, spáchaným v rozrušení nervů a v rozpoutání vášni.

Tloukl, bít jsem, abych dosáhl prvního stupně schodiště na jižní straně, a byl jsem již blízko, když náhle as na 100 metrů od nás vytrysklo zaboukání, pak druhé, třetí, další! Parblou, byl jsem příliš pošetilým, že jsem dávno nevzpomněl, že těch pět tisíc lidí, namačkaných na věži, jistě přiláká své katuny ...! Makrobi přibíhali ze všech

Armáda makrobů byla shromážděna na ohou březích.

stran, jejich šedé hmoty se vztyčovaly, jejich skoky naplňovaly obzor, jejich vířící, hltavý, řvoucí chobot uváděl dav v šílenství.

Ah! utéci, utéci ... Běda, nemohli jsme, zástup nás tiskl, dtil svým děsem. Jednu chvíli jsem již doufal, neboť zástup nás zatlačil k Jenskému mostu, který jsem považoval za volný, i spěchali jsme přes něho ... Ale ano! Poslední obluha, ta, jež nás prve pronásledovala, hnala se proti nám. Byli jsme obklíčeni. Nemohli jsme dělat nic jiného, než čekat na smrt. Pohlédl jsem na Klemu zoufalým pohledem lásky, na který mi odpověděla neočekávaným vzhledem nebeských mučovníků.

"Klemo, vše skončeno ... Klemo, tentokrát jsme ztraceni! ..." křikl jsem, chvěje se.

"Nuže, zemřeme společně v řece ... společně!" vykřikla.

Ano! Každý každý jiný způsob smrti, jen ne být pohlceni makrobi! Několik kroků jsme provrávorali schodiště vedoucí k přístavnímu můstku. Řeka se valila prudce mimo svým čistým proudem. Myšlenka na smrt v ní připadla mi neobyčejně příjemnou.

Přimkl jsem Klemu těsně k sobě a tiskl ji na rty svůj první a poslední polibek, odevzdal jsem se s ní vlíně zapomnění.

- IX. V Seině. - Zachránění. - Kde to jsme? - Ve "akládce". - Serviatův "toxin". - Dáma v brnění. - Naši společníci. - Makrob útočí. - Víř vzduchový. - Železný kruh. - Pět obětí. - Noc. - Výbuch.
- X. Jitro počíná plátivě. - Projevuje se povaha pařížanů. - Nová tíseň. - Nabídnutá snídaně. - Další den. - Klemo trpí hladem. - Na výpravu! - Trocadero v esutinách. - Zříceninami. - Pes. - Zachovaný dům. - Ve spíži. - Poklad. - Návrat s potravinami. - Makrobi nás pronásledují. - Úprk. - To nebylo víno, ale ocet. - Resignace.
- XI. Nevysvětlitelný obrat. - Makrobi prchají. - U Klemy. - Bitva o kuře. - Lov ve stoce. - Kořist. - Zoufalství. - Klemo spí. - Den čtvrtý. - Šílené návrhy. - "Pohleďte, co se děje na Seině!"
- XII. Hladina stoupá. - Makrobi v řece. - Voda stoupá stále a zaplavuje náš útulek. - "Otrávím Seinú!" - "To je bezúčelné ... má makrobi zbožňují váš toxin!" - Člověk houba ... vůdce makrobů. - Tornáda! - Zachránění. - Opet ocet. - Defilé makrobů. - Dcera Tornádova. - Pistol. - "Váde retro, makrobe!" - Makrob zabít. - "Tornáde, podávám se!" - Tornáda vysvětluje. - Opet oranžové světlo. - "Čím se neutralisují kyseliny?" - Opet ocet! - Konec makrobů, konec šílenců a konec celé historie.

© Ed VAILLANT 2019

STÍBY

Sam J. Lundwall

/Skuggor, 1977/

Dívka mě zavolala, když jsem scházel po schodišti Služby Pravděpodobnosti. Bylo mi dvacet let a srovna jsem se vrátil Shora, kde jsem prožil skoro dva měsíce subjektivního času uzavřený v ocelové komoře spolu se dvěma inženýry, kteří se mi sprotivili víc než hořké feštkvičky. Uvědomte si, že jsem dva měsíce neviděl děvče! A tahle byla pěkná. Nelze říci, že by byla krásavice, ale tehdy ve mně každé stvoření bez vusů vzbuzovalo náklonost. Zastavil jsem se a podíval se na ni. Podle vrásek kolem očí a rtů byla o deset let starší než já, dlouhé svlněné vlasy a staromódní šaty, které byly skoro o tři čísla větší. Pokud chtěla upoutat moji pozornost, tak se jí to podařilo. Ostnatě, moc se ani namáhat nemusela: jak jsem se už zmínil, každé stvoření opačného pohlaví mě zaujalo bos nejmenší námahy.

"Opravdu je to snak Služby?" zeptala se.

Hlas se jí nervózně ohvěl, ale tehdy jsem to přeslechl. Podíval jsem se na klopou blůzy se světlezeleným edsnakem. Je třeba říci, že velice nevýrazným. Nikdo ho nespozoruje, ale ona ho uviděla. Přímě ho hitala pohledem.

"Samozřejmě," odpovídal jsem. "Ještě něco?"

"Ty pracuješ ... tam?" ukázala na špinavou fasádu.

"Pokud tomu říkáš práce. Většinu času sedím a čekám u moře času," pokusil jsem se usnát oslnivým úsměvem vítěse, ale nepodařilo se mi to. "A co?"

Nespouštěla pohled z edsnaku.

"Byl jsi ..." zarazila se, "Nahoře?"

"Právě jsem se vrátil," utrausil jsem. "Před půlhodinou jsem seděl v ocelové krabici, aniž bych měl potuchy o tom, kdy mě pustí." Zarazil jsem se.

"Promiň, pospíchám. Když člověk prosedí Nahoře dva měsíce, tak se mu dělá špatně."

Začal jsem scházet po schodišti na náměstí a v hlavě se mi vynořovaly hrozná vzpomínky. Díval jsem se do dálky. Dívka se nevzdávala.

"To je to tak strašné?" zeptala se.

"Jiný."

Podíval jsem se na ni, mluvila s mým edsnakem. Zajímal ji daleko víc, než já sám.

"Promiň," řekl jsem, "ale bylo mi špatně a ochci teď co nejdříve vypadnout."

Několik minut vedle mě šla mlčky.

"Zajímá mě to," zašeptala nakonec.

"Ale mě ne. Pro nejbližší dobu toho mám po krk."

Nachvil jsem byl neúřklivý: strašně jsem se chtěl napít a zůstat sám s ženou proto, abych unikl od Služby Pravděpodobnosti a od všeho, co se snažilo dostat na povrch z mého podvědomí, zatímco jsme šli náměstím. Tady není místo pro přívětivost.

"Mám osobní zájem," řekla a dívala se přímo před sebe.

To jsem tušil. Zvysoka jsem se na ni podíval, na její nervozní rty, těkavý pohled.

"Čekáš dlouho?"

"Dlouho."

"A celkem náhodou jsi nastrefila právě na mě?"

Přikývla.

"Pracovníci Služby Pravděpodobnosti vycházejí málokdy na ulici," vysvětlil jsem jí. "Po čase už nesnášejí okolní svět. Žijí v budově jako by venku nic neexistovalo," rukou jsem mávl směrem k zasmušilé stavbě. "Dokonce ani okna tam nejsou. Většina nechce mít nic společného s vnějším světem."

"Nic překvapivého," řekla.

"Odkud to víš?"

"Někdy přivázejí pravděpodobnostní technici Shora různé věci," řekla. "Je neuvěřitelné, jak to dokáží."

"Shora nikdy nikdo nic nevozí," opáčil jsem rozpačitě. "Ne proto, že je to nemožné, ale všichni vědí co by se stalo. Prostě to nejde."

"Jak dlouho tam pracuješ?" zeptala se tiše.

"Tři roky."

"Dopravdy, dřív vozili,"

"Nikdy," řekl jsem.

Změnila téma rozhovoru.

"Kam jdeš?"

"Něco vypít," pokrčil jsem rameny, "a tam se uvidí."

"Pojď, já tě doprovodím," ihned se usmála, "když jsem se na tebe už jednou přilepila. Popovídáme si o něčem jiném."

Zešli jsme do jedné restaurace, napili se a poveděli tak, jak jsem o tom snil celé dva měsíce. Byla báječná, když bylo zapotřebí - usmála se, když bylo zapotřebí - smála se. Tři sklenky vína a dva měsíce uzavření jí v mých očích učinily nejprve okouzující a potom neodolatelnou. Začal jsem se chlubit svojí funkcí ve Službě Pravděpodobnosti. Jak se dalo očekávat, zablala.

Bylo to poměrně neobvyklé, neboť o Službu Pravděpodobnosti a o výzkumy, které se tam provádějí, se zajímá málokdo. Já sám jsem se o to dříve nezajímal ani trochu. Dokud jsem tam nezačal pracovat. Jenom jsem se doslechl, že je to nějaká státní instituce studující linie Pravděpodobnosti - čert ví, co to je! - a že v ohromné ohyzané budově jsou mraky vědců a personálu, kteří tam většinu doby žijí. Nic tajného - kdopak potřebuje nějaké linie Pravděpodobnosti? -, v mých očích to byla jedna z tisíců ohavných budov. Potom jsem skončil školu, dlouho jsem nemohl najít práci, obtelefonovával jsem všechna místa podle seznamu až jsem došel k písmenu S. To bylo dávno.

Nejsem vědec, nezabývám se teoriemi spojenými se studiem linií Pravděpodobnosti a to co znám, to je nesrozumitelné. Jenom mačkám tlačítka a sedím zavřený v ocelové komoře, dokud mi nenarostou vousy, dokud je vypětí snesitelné a nezačnou se objevovat halucinace. Dohromady to všechno není tak strašné, rychle se vyjede nahoru, přístroje zaznamenají potřebné údaje a návrat dolů. Stane se, že se člověk nahore zadržívá měsíc-dva, ale nebezpečné to není. Postupně si člověk zvykne. Lépe řečeno - naučí se. Za několik let už nenávidí vnější svět a proto jsou v budově Služby místnosti bez oken. V ocelových komorách jsou televizní monitory, tam lze vidět lecos.

Seděli jsme v restauraci o samotě, daleko od okna.

"O tom nic nevím," přiznal jsem se. "To není moje věc, to je starost vědců. Chodíme do ocelových komor a jedeme někam dolů linií Pravděpodobnosti, dokonce ani neřídím, ale jedu tam, kam mě pošlou."

"A proč se říká Nahoru?"

Pokrčil jsem rameny.

"Odkud to mám vědět? Prostě to tak je. Jedeme dolů linií Pravděpodobnosti do varianty našeho světa, která neexistovala nebo by mohla existovat, pokud by se něco stalo jinak, a potom tam sedíme a všechno studujeme."

"Co především?"

"Nevím. Měříme vlhkost vzduchu, stopy radioaktivity, provádíme vizuální pozorování ..." Nehledě na horko mě zamrazilo. "Některé pravděpodobné světy jsou odporné. Ani vzpomínat se nechce. Jiné ... jiné nejsou."

"Jsou lepší než ten zdejší," bylo to konstatování a ne otázka.

"Některé jsou o hodně lepší," zašuměl jsem upil vína.

"A co se stane, když se vystoupí z komory?" zeptala se.

"Dveře jsou zajištěné."

"A když se odjistí?"

"Vyjdeš ven."

"To znamená, že je to možné?"

"Ovšem, je to hračka, jenom ..." zarazil jsem se. "Nic o tom nevím. Nikdy nikdo nezkoušel vyjít, to znamená, že tedy není o čem mluvit."

"Ty tam tedy jenom sedíš?"

"Přesně tak. Někdy několik hodin, jindy měsíců. To závisí na okolnostech. Nevím proč, ale někdy se lze vrátit, kdy člověk chce, ale jindy to nejde."

"To je primitivní," řekla.

"Je. Linie Pravděpodobnosti byly objeveny před deseti lety, vědci zatím tápou v temnotách. V každém případě se mě to netýká. Já jenom mačkám knoflíky a pozoruju přístroje, to je všechno. Jásem." Vstal jsem.

Zašli jsme do druhého podniku a ještě si vypili. V tech chvílích byla ještě neodolatelnější. Bolestně jsem ji chtěl. Dva měsíce zadržovaná mladická síla se drala na povrch. Byl jsem odhodlán k čemukoliv, doslova čemukoliv, abych ji dostal. Seděli jsme u baru a ona se zeptala:

"Proč nikdo nic Shora nepřivezl?"

Pokrčil jsem rameny a v duchu ji vášnivě objal.

"Možná, že někdy přivezli," pokračovala. "Dřív, když výzkumy teprve začaly."

"Možná," připustil jsem lhostejně. "Všichni vědí co by se stalo, proto ..." Opět jsem se zarazil. "Nikdo o tom nic neví."

"O čem?"

"O ničem."

Čert to vem, nebýt tak ostýchavý, kašlal bych na ni a našel bych si jiné děvče. Měl jsem peníze a - to už víte - touhu. Ale jsem ostýchavý a kromě toho, připadalo mi, že když jsem ji tak dlouho poslouchal, mám teď na ni právo.

"Když začali studovat linie Pravděpodobnosti, tak hodně experimentovali," řekla, "a lecos Shora přivázeli."

"Mozumím," řekl jsem. "Přivázeli, ale potom pochopili čím to smrdí a rychle přestali. Odkud to mám vědět? Já tam jenom pracuju!" Kozzlobil jsem se. "Co-pak se nemůžeme bavit o něčem jiném? Čert aby to spral, mám volno!"

"Promiň," řekla a zahleděla se na svoji sklenku.

"Nic," připadal jsem si jako hlupák. "Omluv mě, unáhlil jsem se. Ale dva měsíce jsem seděl pod zámkem v ocelové komoře, čumel jsem na jednu a tutéž scénu na monitoru a nevěděl jsem, kdy se vrátím. A teď chci jenom zapomenout."

Dívala se přímo před sebe, její oči se ztrácely ve stínu.

"Představ mi, že jsi tam uvízla a nemůžeš se vrátit."

Skousla rty.

"Promiň," zopakovala.

"Ale, co na tom." Objal jsem ji kolem pasu. Strnula, potom povolila a do-

konce se na mě usmála. "Jdeme."

"Kam?"

"Ke mně do brlohu. Tam si popovídáme."

"Do Služby Pravděpodobnosti?"

"Ne, tam jsem ještě nedospěl. Mám byt několik bloků od Služby. Tichý a klidný."

"Tak dobrá," řekla po dlouhém zaváhání.

Zvedla se a vyšla na ulici. Ve tmě jsem ji následoval, objal ji a přitiskl k sobě. Šla křečovitou chůzí a dívala se přímo před sebe.

"Určitě si myslíš, že jsem praštěná," řekla. "Mluvim jenom o tvé práci. Otrávil jsem tě?"

"Trošičku," připustil jsem.

Moje prsty pronikaly do jejího pasu, její teplé tělo vzrušovalo, dotýkaje se mě při každém kroku. Zrychloval se mi dech.

Došli jsme ke mně. Komůrka skoro bez nábytku, jenom s postelí. Rusté záclony na oknech. Rychle to obhlédla.

"Těsno," řekla.

"Nejsem tu často. Víc nepotřebuji."

Přistoupila k oknu.

"Není třeba!" ozval jsem se ostře.

Otočila se.

"Tobě se nelíbí pohled z okna?"

Těžce jsem usedl na kraj postele.

"Nech záclony na pokoji," přikázal jsem jí. "Poslouchej, dva měsíce jsem proseděl za sedmi zámky a díval se na obrazovky, na kterých bylo náměstí před Službou Pravděpodobnosti. Na úplně stejné náměstí, to samé náměstí, jenom v jiné Pravděpodobnosti. Byly tam ... popravdy, ve dne v noci, hrůzy, které si ani nedovedeš představit. Byl jsem neuvěřitelně šťastný, když jsem odtamtud dneska vyšel a než jsme přešli náměstí, všechno ve mně řvalo strachy. Město mě straší, za rok, za dva skutečně nebudu moci vyjít na ulici - buď tedy tak hodná a neroztahuj záclony, nechci se dívat ven z okna."

Přišla blíž a sedla si vedle mě.

"Je to tak strašné?"

"To nepochopíš," řekl jsem. "Kdo to nezažil, nepochopí. Z větší části je město stejné jako naše, s nepatrnými změnami. Ale obyvatelé jsou jinak oblečení, auta jsou jiná. A někdy se lidé i jinak chovají, bůhví, co dělají. Stává se, že město neexistuje, jenom lea a leuky. Jednou jsem viděl jenom vozu a existuje linie, ve které vůbec nic není, doslova nic mimo jakéhosi rotujícího

mraku, který na obrazovce nahání smrtelný strach. Chápeš?" dokazoval jsem zoufale. "Odkud mám vědět kde je skutečnost a kde není? Každá z linií Pravděpodobnosti je stejně reálná jako ta, ve které se nyní nacházíme a za nějaký čas už není jasné, která je nejreálnější, která je tvoje a ve které se objevíš, když opustíš komoru. Když vyjdeš, tak se doslova dostáváš do jiné linie a pokud se vrátíš z nějaké krásné Pravděpodobnosti, tak to tady je nesnesitelné. Počítáš dny až zase odjedeš Nahoru, protože nechápeš, kde je realita a nikdy to už nepochopíš - všechno tě straší a všechno je nesnesitelné." Položil jsem se na záda a zavřel oči.

Dala mi studenou ruku na čelo.

"Netušila jsem," řekla.

"Zapomeň na to," řekl jsem zamračeně.

Opykla se o mé rameno, měkká a sladká, vonící růžemi. Chytil jsem ji jako tonoucí a přitáhl k sobě. Zašeptala: "Ne," ale už jsem ji neuslyšel. Skoro ihned se přestala bránit.

Potom jsem vedle ní ležel na zádech a pokoušel se ve tmě poslepu najít cigarety. Byl jsem trochu ospalý a pocítoval jsem jakýsi stud. Odešla do koupelny a cestou zapojila kávovar. Pohybovala se tiše jako stín v tmavém pokoji.

"Zlobíš se na mě?" zeptal jsem se.

Přinesla kávu, sedla si na kraj postele a postavila mezi nás podnos.

"Ne."

"Zklamaná?"

"Měla jsem to pochopit ihned. Před deseti lety bych byla šokovaná, křičela bych a plakala. Teď to nemá význam," dívala se na mě a oči jí probleskovaly na černém oválu obličeje. "Ale mohl jsi být taktnejší."

"V naší práci přestáváš s ostatními počítat. Když dojdeš k tomu, že nerozlišuješ realitu od fantazie, tak o pocitech ostatních už ani nepřemýšlíš."

"Já vím," řekla.

"Nic nevíš."

Umrkl jsem kávu. Byla silná a hořká, se silnou příchutí - čeho? Soli? Ušklíbl jsem se.

"Bože můj, co to je?"

Pohlédla na šálek.

"Promiň," řekla, "zapomněla jsem."

Odešla ke kávovaru a vrátila se s novým šálkem kávy, silné a sladké.

"Ještě zapomínám," řekla, podáváje mi šálek. "Po tolika letech."

Umrkl jsem kávu.

"Odkud jsi?"

"To místo neznáš."

"Co když znám?"

"Nedaleko odtud," řekla. "Kilometr, ne víc."

"Nevypadá to, že jsi se tady narodila," řekl jsem. "Máš zajímavý přízvuk, nevypadá to, že tady žiješ dlouho."

"Když jsem se narodila," řekla tiše, "tak tady žádné město nebylo."

"Jasně," popíchl jsem ji. "Městu je přes pět set let. Ty vypadáš trochu starší."

"Byla jsem tady před deseti lety," řekla, "a tehdy město neexistovalo."

Ztuhl jsem.

"Co to meleš?"

"Byla tu vesnička," pokračovala, "a několik kilometrů odtud neveliký zámek. Žádné automobily a rakety, snad jen někdy vzdušná loď. Tiché selské hnízdo."

Cítil jsem, jak mi v žaludku roste studená hrůda.

"Jako v pohádce," zamumlal jsem.

"To nepochopíš," řekla tak unaveně, jako kdyby to už vyprávěla nanejvýš slova z ní vylétala sama sebou. "Přivezli mě odtud."

"Nesmysl," řekl jsem. "Jak?"

"To víš sám. Ocelovou komorou."

Vyskočil jsem tak rychle, že jsem skoro vylil kávu.

"Ty jsi se pomátla!" vykřikl jsem. "Z jedné Pravděpodobnosti do druhé nejde nic převážet. To je vyloučeno!"

"To říkají všichni," pronesla tiše. "Čekám už deset let a všichni říkají, že je to nemožné. To řekli ve Službě Pravděpodobnosti když mě přivezli a když se ptám těch, co vycházejí z budovy, odpovídají stejně." Otočila se. "Deset let se pořád všech ptám," opakovala. "Čekám u budovy deset let a všichni říkají totéž."

"Co chceš?" zeptal jsem se.

"Domů chci."

Byla u mě dva dny. Po tom prvním rozhovoru svoje fantazie skoro neopakovala, přesto jsem je nezapomněl. Druhý den jsem zašel za knihovníkem Služby a zeptal se ho. Zasmušile odpověděl, že o tom nic neví. Prověril jsem si to sám a zjistil jsem, že pro pracovníky mého postavení jsou potřebné videozáznamy nedostupné. Když jsem se vrátil domů, unaveně se usmála a napsala mi kód.

"To číslo," řekla, "mi dal jeden programátor, který měl přístup ke všem utajovaným informacím. Varoval mě, že to nemá smysl. Ale je to kód mojí Pravdě-

podobnosti."

"Já ti nemohu pomoci."

"Vím," řekla. "Od samého počátku to vím a přece jsem doufala. Teď už nedoufám, jenom čekám a čekám, možná, že se něco stane, ale vlastně ani tomu už nevěřím."

"Jsem obyčejný technik," řekl jsem. "Stisknu tlačítko a jeďu nahoru, poruší přístroje a dívám se na obrazovky, to je všechno. Jsem malíčký šroubek ve stroji."

"Já vím," řekla. "Promiň, že jsem te znepokojila."

Dalšího dne zmizela. Za čtrnáct dní jsem si o ní promluvil s jedním pracovníkem Služby.

"Co, potkal jsem ji," potvrdil. "Všichni ji potkali. Večce trčí u vchodu. Je praštěná, myslí si, že se sem dostala z jiné Pravděpodobnosti a chce nazpátek k sobě. Na světě je mnoho bláznů. Vyhod si to z hlavy."

"Tvrdí, že od té doby uběhlo deset let," řekl jsem. "Tehdy se výzkumy teprve začínaly a nikdo nevěděl co se stane, když se cokoliv vezme z jiné Pravděpodobnosti. Teď se to ví, mohlo se stát, že se někdo spálil."

Pokrčil rameny.

"Možná. Ale pokud je to pravda - nazpátek se stejně nikdy nedostane."

Nikdy. Existují jakési matematické vzorce, které to vysvětlují, ale já nejsem matematik. Jenom vím, že dokud jsme nahore, jsou dveře zavřené zvenčí. V žádném případě tam nelze nic vzít nebo tam nechat ...

To znamená, že to někdo zkusil a objevil.

Čas od času jsem ji viděl na schodech Služby Pravděpodobnosti. Stejně bezděčně čekala s povislými rameny a nehybným obličejem. Zpočátku s ní mnozí mladí technici navazovali známost ve volných dnech. Šla se všemi, kteří byli ochotni ji vyslechnout. Potom přestala být tak sdílnou a všichni spěchovali okolo návracející od ní pohled. Já jsem vycházel na ulici málo, město me laskalo, život za zemí budovy astrašil, přemýšlel jsem o Pravděpodobnostech, o tak překrásných nebo podivných, že si to není ani možné představit, viděl jsem na monitorech zmenšené světy, reálné nebo nereálné stejně jako můj skutečný a dělalo se mi špatně. Přestěhoval jsem se do pokoje bez oken v budově Služby. Přestal jsem vycházet.

Po mnoha letech jsem náhodou objevil papírek s kódem její Pravděpodobnosti. Během zkušební jízdy jsem založil kód do počítače a odjel nahoru.

Sklonil jsem se k monitoru a díval jsem se do otáčejícího se mraku. Tehdy, když ji odtud odvezli, tu byl svět. Teď jsem ho neviděl.

Nic.